

MAȘINA DE VISE

Mihai Manolescu

Mașina de vise

Într-un orășel sub soare,
Mai modest, nu foarte mare,
Un inventator novice
Se-ntâmplă din cer să-i pice
O idee genială,
Epocală, colosală:
Cum să facă, fără fise,
O mașină pentru vise.

Meșterii o săptămână
La ideea lui cea bună,
Folosind un frigider,
Un dinam și-un levier,
Conectate împreună
Cu un tub întreg de spumă.
I-a mai pus și-o piuliță
Pe-o bucată de halviță
Și montîndu-i lanțul bine,
Uite c-a ieșit în fine
O mașină cum dorise,
Să-ți îndeplinească vise.

Istovit de-atâta treabă,
O acoperi în grabă,
Hotărât să o încerce
Abea mâine, după zece.

Însă n-a știut săracul
Că în timp ce-și bătea capul
Cum să lege, ce, cu cine,
Ca să iasă totul bine,
A avut spioni, se pare,
Curioși nevoie mare
De invenția trăznită,
Ce-i capta, ca o ispită.

Uite-așa s-a dus pisica
S-o încerce mititica,
Căci dorea ca până mâine
Să se și transforme-n câine.

Bagă-n priză, deci, mașina,
O deschide bat-o vina,
Intră, pe buton apasă,
Ca un câine-n loc să iasă.
Hardughia luuung icnește,
Se agită și tușește,
Aruncînd apoi afară
Chiar un câine bunăoară.

Fericită că, în fine,
Câinii nu se vor mai ține
S-o alerge ziua toată
Ca s-o scuture de coadă,
Iese iute la plimbare,
Chiar pe bulevardul mare.
Nu apucă însă bine
Să se scalde în mulțime,
C-o și vâra într-o dubă
Doi hingheri, ca să o ducă
Și s-o pună la păstrare,
Lângă alte lătrătoare.

Spuse-atunci, oftînd, pisica:
- N-am vrut să-mi ascult bunica,
Ce-mi spunea să bag de seamă
Ce doresc, fiindcă-i e teamă
Că se-ndeplinește dară
Și rămân cu gura-amară...